

Sygn. akt IV KO 6/23

POSTANOWIENIE

Dnia 1 marca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

w sprawie **A. M.**

skazanego z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

po rozpoznaniu na posiedzeniu w Izbie Karnej

w dniu 1 marca 2023 r.,

wniosku skazanego o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym

wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 5 czerwca 2020 r., sygn. akt II

AKa 47/20, zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 8 stycznia

2020 r., sygn. akt II K 103/19,

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

**odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej
bezzasadności.**

UZASADNIENIE

W dniu 11 stycznia 2023 r. do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek A. M. o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 5 czerwca 2020 r., sygn. akt II AKa 47/20, zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 8 stycznia 2020 r., sygn. akt II K 103/19.

W piśmie tym skazany zanegował swoje sprawstwo przypisanego mu czynu i przedstawił inną wersję zdarzenia oraz przedstawił dane świadków, których należałoby przesłuchać, w celu weryfikacji rozstrzygnięcia wydanego przed Sądem Apelacyjnym w Białymstoku. Stwierdził, że wnosi o pilne przesłuchanie świadków,

körzy słyszeli, że A. R. przyznała się do popełnienia przypisanego mu czynu. Zadać miała cios butelką w głowę pokrzywdzonego. Skazany wniósł również o wyznaczenie obrońcy z urzędu do sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 545 § 3 k.p.k. sąd odmawia przyjęcia wniosku o wznowienie bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeśli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność.

Zgodnie z dotychczasowym orzecnictwem, uznanie wniosku o wznowienie za oczywiście bezzasadny jest zatem dopuszczalne, gdy w sposób oczywisty, rzucający się w oczy, wniosek taki oparty zostanie na innych podstawach niż te, które określone zostały w przepisach rozdziału 56. Kodeksu postępowania karnego lub też żadna ze wskazanych we wniosku okoliczności nie będzie się mieściła w katalogu przesłanek zawartych w art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k. lub art. 540b k.p.k. oraz gdy nie będzie wchodzić w grę działanie sądu z urzędu (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2019 r., V KO 28/19).

Wniosek złożony przez A. M. nie zawiera żadnych nowych okoliczności ponad te, które wymienione zostały w jego wniosku, który wpłynął do Sądu Najwyższego w dniu 22 października 2021 r. Skazany podał w nim dane osób, o których przesłuchanie wnosił. Osoby te miały być świadkami tego, jak A. R. przyznała, że to ona uderzyła butelką w głowę pokrzywdzonego. W związku z tym, to ona ma być odpowiedzialna za jego śmierć, a nie skazany, ponieważ, gdy skazany wychodził z mieszkania, pokrzywdzony jeszcze żył.

Tak uzasadniony wniosek został w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 2021 r., I KO 59/21, uznany za oczywiście bezzasadny. Na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. odmówiono jego przyjęcia. W związku z zaskarżeniem tej decyzji procesowej przez skazanego postanowieniem z dnia 21 lutego 2022 r., I KZ 60/21 Sąd Najwyższy utrzymał zaskarżone postanowienie w mocy.

W uzasadnieniach obu tych decyzji w trafny sposób wykazano oczywistą bezzasadność wniosku skazanego. Trafnie zwrócono uwagę, że gdyby nawet

świadkowie wskazani przez skazanego zostali przesłuchani, nie zachodzi wysokie prawdopodobieństwo, że zostanie wydany odmienny wyrok od wydanego wobec skazanego. Przemawia za tym treść opinii biegłego, który jako przyczynę zgonu pokrzywdzonego wymienił rozległe wielomiejscowe stłuczenia głowy, które były następstwem wielokrotnych urazów. Tym samym, gdyby nawet po przesłuchaniu wymienionych świadków i ich konfrontacji ze świadkiem A. R., sąd ustalił, że uderzyła ona pokrzywdzonego butelką w głowę, to nie doprowadzi to do przyjęcia, że skazany dopuścił się jedynie spowodowania określonego uszczerbku na jego zdrowiu. Przyczyną jego śmierci nie było bowiem jednorazowe uderzenie w głowę, ale wielokrotne uderzenia zadane przez skazanego. Jak podkreślił Sąd Najwyższy rozpoznając wniosek z dnia 22 października 2021 r., fakt, że skazany wychodząc z mieszkania widział, że pokrzywdzony jeszcze żyje, nie przeczy przypisania mu sprawstwa zabójstwa.

W zaistniałej więc sytuacji należało wniosek ocenić jako oczywiście bezzasadny w rozumieniu art. 545 § 3 k.p.k. i odmówić jego przyjęcia, bez podejmowania dodatkowych czynności w postaci usunięcia braku formalnego związanego

z przymusem adwokacko - radcowskim (art. 545 § 2 k.p.k.).

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.